

ENCOUNTERS
AT THE
BOUNDARY

BERT DANCKAERT

HANS DEMEULENAERE

WOUTER FEYAERTS

XAVIER MARY

HERMAN VAN INGELGEM

MAARTEN VANDEN EYNDE

ANNELIES VANDERKLEUREN

LEON VRANKEN

ENCOUNTERS AT THE BOUNDARY

ENCOUNTERS AT THE BOUNDARY

De titel van deze tentoonstelling – ‘Ontmoetingen aan de grens’ – is veelge-laagd: een grens verdeelt en zondert af, ze is een deling of scheiding tussen het onbekende en bekende, tussen het vreemde en vertrouwde. Maar een grens is ook een plaats van verbinding: ze behoort tot de beide zijden, ze verbindt de twee plaatsen die ze scheidt. Ontmoetingen aan de grens kunnen dus leiden tot toenadering en tot een herinterpretatie van deze grenzen. Creativiteit is grenzeloos, deze ontmoetingen zijn dan ook een doelgerichte voedingsbodem om te leren en ontwikkeling op te bouwen.

De kunstenaars die Wilfried Cooreman als curator van deze tentoonstelling selecteerde hebben een beeldtaal waarbij architectuur en onconventioneel gebruik van materialen voorop staan. Het zijn generatiegenoten, maar het gaat niet om een ‘groep’ kunstenaars met een interdisciplinaire aanpak. Veeleer tonen zij elk afzonderlijk hun originaliteit en veelzijdigheid. Toch zijn er verbanden en wisselwerkingen tussen de werken te bespeuren – ‘ontmoetingen aan de grens’ – die de dynamiek uitmaken van de selectie. Niet alleen de werken zelf moeten aanzetten tot vertellen, discussiëren en participeren, ook de onderlinge raakpunten vormen een aanleiding om de toeschouwers de grenzen tussen de werken te laten verkennen en ontdekken. Zo refereert het werk van Herman Van Ingelgem bijvoorbeeld voornamelijk naar architectuur – door het gebruik van schaalmodellen en het werken met materiaal uit de bouwsector – terwijl het werk van Annelies Vanderkleuren eerder conceptueel is – taal wordt bij haar een beeld in de zoektocht om de dingen anders te begrijpen. Vanderkleuren interpreteert architectuur daarvoor op een heel andere, soms ludieke, sociale en politieke manier. Zij creëert een nieuwe interpretatie en voegt op die manier een andere dimensie toe aan het werk van Van Ingelgem.

Een van de redenen dat dit project plaatsvindt in CC De Kollebloem in Puurs, is dat in deze gangen de architectuur onderdeel wordt van de tentoonstelling – de architectuur is een mooie illustratie van hoe de ontwikkeling van een cultureel centrum in de meeste gemeenten is ontstaan: gebouw na bijgebouw na een nieuw bijgebouw... In deze culturele centra ontbreekt meestal een ruimte voor hedendaagse kunst. Want heel wat van onze gemeenten in België beschikken dan wel over de infrastructuur van een sporthal en cultureel centrum, maar doordat de meeste zalen of ruimtes polyvalent zijn, is de beschikbaarheid beperkt. De gemeente Puurs onderging en ondergaat op dat vlak nog steeds een metamorfose, met heel wat positieve vernieuwingen en een toename van faciliteiten.

Deze groepstentoonstelling is misschien de drijfveer om na te denken over een ruimte om beeldende kunst te tonen. Deze verdient immers een plaats naast een toneelzaal, een café en een sportzaal. Bovendien kan via een samenwerking tussen musea en culturele centra, via een onderlinge uitwisseling van kunstwerken, een breder publiek in contact komen met hedendaagse kunst. Deze verkennende tentoonstelling zou dan ook onderwerp kunnen worden van een levendige discussie, waarbij een vitale en dynamische ontwikkeling ontstaat om een dimensie toe te voegen aan het cultureel centrum. Het project zou ook een mooie aanleiding zijn om op regelmatige basis tentoonstellingen te realiseren in dialoog met andere disciplines, concerten, film, video, lezingen en publicaties.

Het verzamelen van kunst is voor Wilfried Cooreman en zijn echtgenote een mentale noodzaak. Zij ontdekken en ontmoeten graag kunstenaars die bezig zijn met het in vraag stellen van de samenleving. Die het individuele kunstwerk als unicum en de functie daarvan willen onderzoeken. Dat vereist hele andere kwaliteiten dan alleen het beheersen van verf op doek. Het verzamelen van kunst geeft hen een nieuwe visie om de wereld te ervaren. Maar verzamelen om wat te doen? Dat is een kwellende vraag, als je engagement ten opzichte van de hedendaagse kunst je passie is. Elke verzameling van voorwerpen is op artistiek vlak drager van verplichtingen, en zich inlaten met kunstwerken, zeker met de werken die deze eeuw heeft voortgebracht, vraagt om een inspanning.

Een van de aspecten die de aanzet vormden voor de samenstelling van deze tentoonstelling, was de vaststelling dat het begrip 'kunst' in de loop van de twintigste eeuw zo uitvoerig is geworden, dat je door de bomen het bos niet meer ziet. Kunst kan vele drijfveren hebben, vele doelen dienen. Kunst kan ongerijmde zaken tonen, gevoel overbrengen, ontroeren, humor bezitten, maatschappelijk geëngageerd zijn. Kunst kan nog onbekende ervaringsgebieden tonen. Kunst heeft de kracht om denk- en ervaringswerelden op losse schroeven zetten. Kunst kan grenzen verleggen, kan je doen dromen.

Wilfried Cooreman, curator
(gebaseerd op een e-mailconversatie met Wouter Feyaerts)

BERT DANCKAERT (°1965, Antwerpen) fotografeert de alledaagse stedelijke omgeving. Hij maakt uitgepuurde beelden van een tweedimensionale wereld, subtiele kleurvelden en geometrische patronen. De precieze fragmenten van ordinaire straatgevels die hij vastlegt op zijn omzwervingen in wereldsteden krijgen een beeldende autonomie. De muren in Bert Danckaerts werk zijn een podium voor sporen van menselijke activiteit, voor dat wat mensen met de stedelijke ruimte uitrichten: het creëren van woonruimtes, van voorzieningen, van afval en rommel – schijnbaar gedesorganiseerde patronen van objecten waarvan je je afvraagt waarvoor ze dienen en hoe ze er gekomen zijn. De muren zelf zijn er de belangrijkste – misschien zelfs de enige stabiele en transparante – onderdelen van. Het werk van Bert Danckaert situeert zich in het spanningsveld tussen documentaire topografie en picturale verbeelding, tussen herkenbare banaliteit en abstractie. (Courtesy Roberto Polo Gallery, Brussel)

In het werk van HANS DEMEULENAERE (°1974, Oostende) staat de subjectiviteit van de ruimtelijke beleving, perceptie en oriëntatie centraal. Architectuur vormt hiertoe het belangrijkste uitgangspunt: deze wordt herleid tot schaalmodellen of plattegronden die op hun beurt het uitgangspunt vormen van de uiteindelijke ruimtelijke installatie. Daarnaast gaat Hans Demeulenaere ook op zoek naar de werking van architecturale structuren en meubelstukken. Hij haalt ze uit hun oorspronkelijke context en bouwt ze opnieuw op met respect voor verhoudingen en herkenbaarheid, waarbij echter de functionaliteit en bruikbaarheid verdwijnt. Uit zijn werk spreekt steeds het besef dat de realiteit zich nooit volledig laat grijpen. (Courtesy Annie Gentils Gallery, Antwerpen)

De sculpturen van WOUTER FEYAERTS (°1980, Brasschaat) ontstaan uit een allesbehalve klassieke beeldhouwkundige materiaalkeuze: hij assembleert gevonden wegwerpmaterialen met behulp van plastic tape in de meest flashy kleuren tot groteske en bijna karikaturale figuren, meestal figuratief en zelfs antropomorfisch van aard. Op een klassiek cultuurhistorisch interpretatieniveau vertonen Feyaerts' beelden sterke referenties aan underground comics, graffitikunst en Disney- en popcultuur enerzijds, en anderzijds lijken ze zich soms in te schrijven in de modernistische traditie van de figuratieve beeldhouwkunst uit het midden van de vorige eeuw. Het verschil tussen Feyaerts en zijn twintigste-eeuwse inspiratiebronnen zit hem echter in de humor: het lijkt wel alsof hij deze cultuurhistorische referenties louter gebruikt als pastiche, alsof hij deze klassieke interpretatie zélf onmiddellijk wil relativeren. In de materiaalkundige behandeling van zijn sculpturen geeft Feyaerts een duidelijke indicatie naar een meer waarachtige lezing van zijn werk. (Courtesy Galerie Transit, Mechelen)

Het werk van de in Brussel gevestigde kunstenaar XAVIER MARY (°1982, Luik) vertoont een hybride formele taal, maar behoudt een uitgesproken sculpturale esthetiek. Verleden, heden en toekomst zijn verwikkeld op niet-lineaire manieren die in zekere mate kenmerkend zijn voor het huidige artistieke klimaat. Voor Xavier Mary is zijn positie als kunstenaar een constante onderhandeling tussen verschillende regimes die traditie en avant-garde, oprechtheid en ironie, verleden en heden, actueel en virtueel verbinden. We zien dit niet alleen in zijn monumentale beeldhouwwerken en installaties, maar ook in andere artistieke gebaren waarin hij met zijn eigen signatuur en initialen speelt. (Courtesy Albert Baronian Gallery, Brussel)

HERMAN VAN INGELGEM (°1968, Blankenberge) maakt installaties, video's, objecten en tekeningen. Zelf spreekt hij over 'protheses': verlengstukken van zijn denken, uitbreidingen van zijn lichaam. Met deze artefacten tast hij het thema van de architectuur af en onderzoekt hij hoe specifieke plaatsen onze condities beïnvloeden. Hij evoceert onze private leefomgeving met half opgebouwde huiselijke kamers, replica's van meubels en gebruiksvoorwerpen. Daarnaast bespeelt hij de openbare ruimte met zelfgemaakte gebouwen: een voetbalstadion, prefabwoonblok, hotel, zwembad, een stand op een autosalon... De ons vertrouwde ruimtelijke structuren worden niet identiek nagebouwd, maar opzettelijk uitgevoerd in afwijkende proporties of in andere materialen. Hierdoor fungeren ze als stoorzender of obstakel en markeren ze de talrijke spanningen tussen concept, verwachting en realiteit. (Courtesy Annie Gentils Gallery, Antwerpen)

MAARTEN VANDEN EYNDE (°1977, Leuven) is een Belgisch kunstenaar die woont en werkt in Brussel (BE) en Saint-Mihiel (FR). Zijn artistieke praktijk krijgt vorm in zowel sculptuur, video, fotografie, installatie als performance, en is vaak contextgebonden. Vanuit de invalshoek van de veranderingen die gepaard gaan met globalisering stelt Maarten Vanden Eynde in zijn praktijk vragen bij het begrip 'evolutie': wat is vooruitgang? Gaan we überhaupt vooruit? Waar naartoe? En waarom? 'In mijn werk zet ik de tijd stil en probeer een proces of een gevolg ervan te vatten. Dat doe ik enerzijds door autonome beelden te maken met uiteenlopende materialen, die de pols van de tijd voelen en balanceren tussen het tijdelijke en het tijdloze. En anderzijds door te infiltreren in het nu en via ingrepen, performances en tijdelijke acties de loop der dingen meer direct te beïnvloeden. Soms vooruitblikkend naar de toekomst van gisteren, soms terugkijkend naar het verleden van morgen. Evolutie is onontkoombaar maar wel beïnvloedbaar.' (Courtesy Meessen De Clercq Gallery)

ANNELIES VANDERKLEUREN (°1936, Baarle-Hertog) maakt conceptuele kunstwerken en installaties. Vanuit een subtiele minimalistische aanpak gebruikt ze een visuele woordenschat die verschillende sociale en politieke aspecten behandelt. Haar conceptuele kunstwerken worden gemaakt door middel van strenge regels die kunnen worden gezien als bevrijdende beperkingen. Romantische waarden als 'inspiratie', 'genie' en 'authenticiteit' worden daarbij geneutraliseerd en in perspectief geplaatst. Door massamedia te parodiëren en door formele aspecten te overdrijven, creëert ze werk waarin een fascinatie voor de duidelijkheid van de inhoud en een compromisloze houding ten opzichte van conceptuele en minimale kunst kan worden gevonden. Het werk van Annelies Vanderkleuren is afstandelijk en systematisch; het toont hoe het leven verder reikt dan de eigen subjectieve grenzen. (Courtesy Galerie Transit, Mechelen)

De objecten van LEON VRANKEN (°1975, Maaseik) kenmerken zich door vaak minimale ingrepen die een sterk bevreemdend effect hebben. Veelal gaat het om zelfgemaakte of gevonden voorwerpen in verschillende houtsoorten, die hij verwerkt en bewerkt – voorafgaand aan zijn artistieke studies volgde hij een opleiding als meubelmaker. Het materiaal, de perfecte afwerking en het tactiele karakter van zijn werk is van groot belang. Zijn objecten of installaties zijn nooit statisch: sommige volumes treden letterlijk in beweging – ze veranderen van plaats in de ruimte –, andere bewegen slechts schijnbaar en maken een inherente subtiele evenwichtsoefening. Dit schijnbaar wankel evenwicht van onderdelen trekt de aandacht terug op de vorm, de materialen en hun betekenis. In de objecten van Leon Vranken herkennen we basisvormen als een bal, kegel, kubus en balk, maar ook functionele voorwerpen zoals een bowlingbal, een tafel op schragen, een stoel, een luidspreker, al dan niet in een lichtjes bevreemdende positie. De herkenbare vormen doen je anders kijken naar de basisvormen, en omgekeerd. (courtesy Meessen De Clercq Gallery)

BERT DANCKAERT

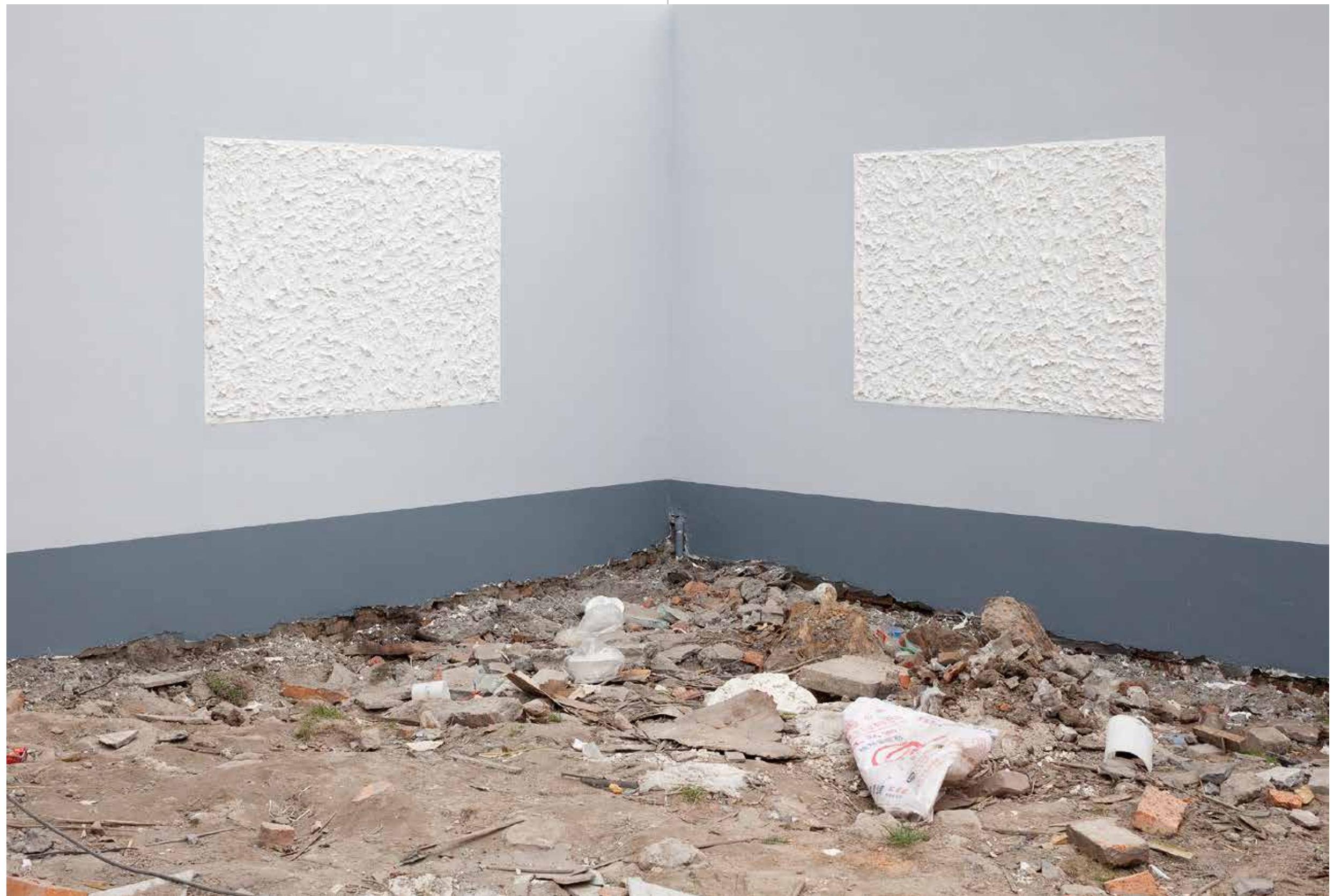
Zonder titel, 2014

Simple Present #489 (Shanghai), 2010, 39 cm x 58 cm

Simple Present #677 (Brasilia), 2013, 39 cm x 58 cm

Simple Present #638 (Istanbul), 2011, 39 cm x 58 cm

Simple Present #518 (Mumbai), 2011, 39 cm x 58 cm

NO:21

HANS DEMEULENAERE

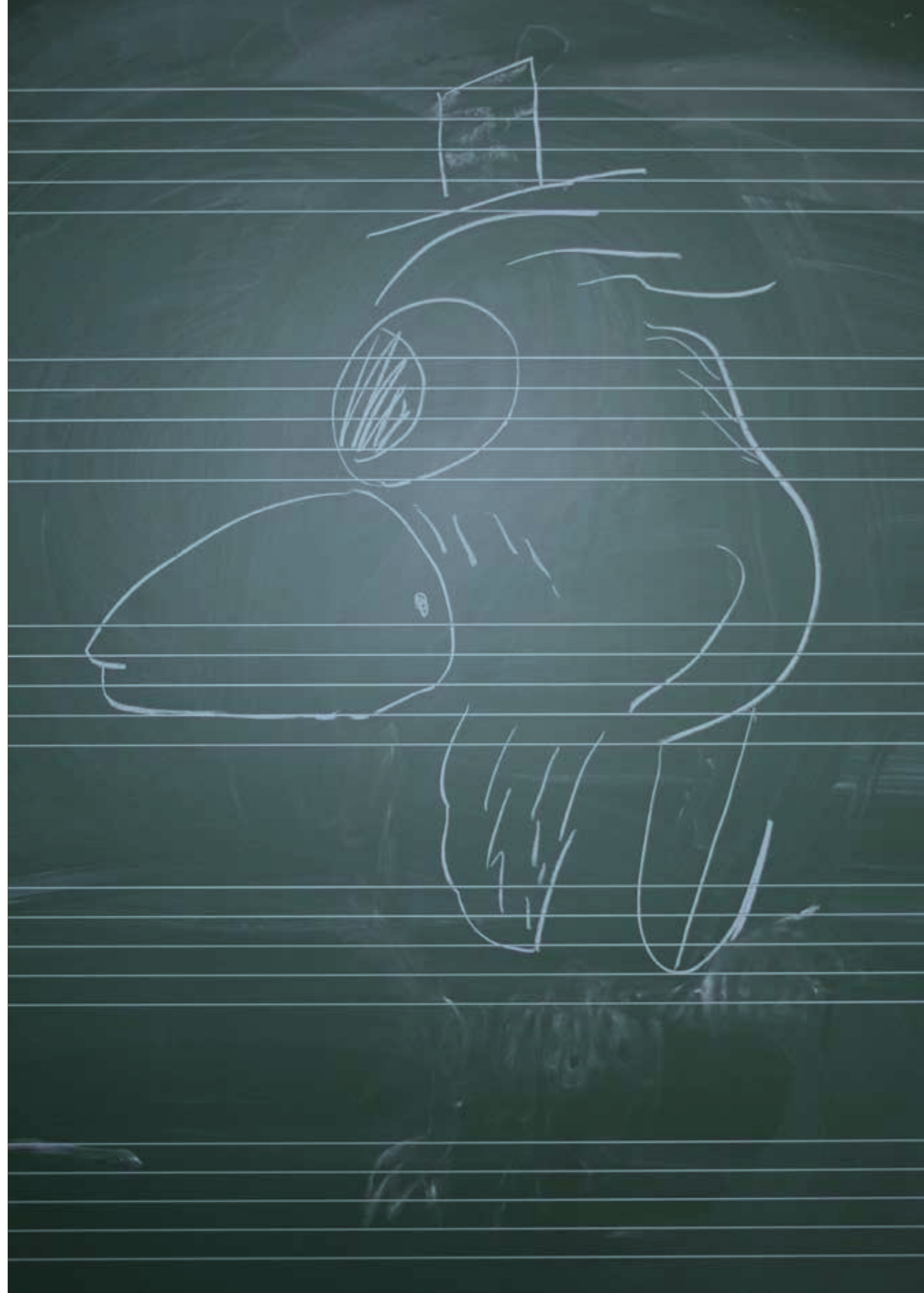

Bauhaus, 2014
Frame ...
Xxxx, 20xx
Xxxx, 20xx
Xxxx, 20xx

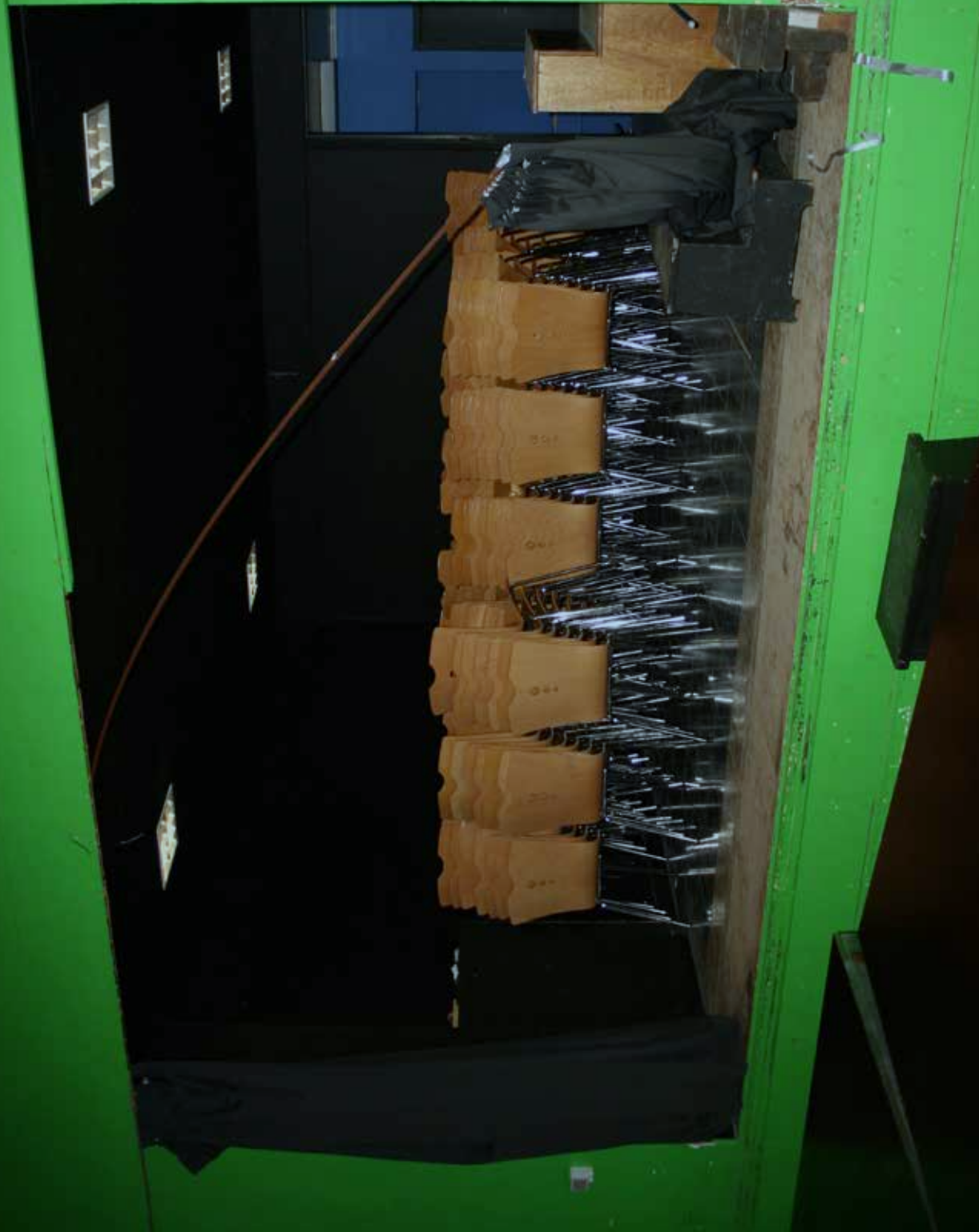

WOUTER FEYAERTS

Hocus Focus, 2006
Second Hands, Second Thoughts, Second Nature, 2009
Just Hanging Around, 2013
Zonder titel 'JA' editie, 2012
Vroom vroom, 2006

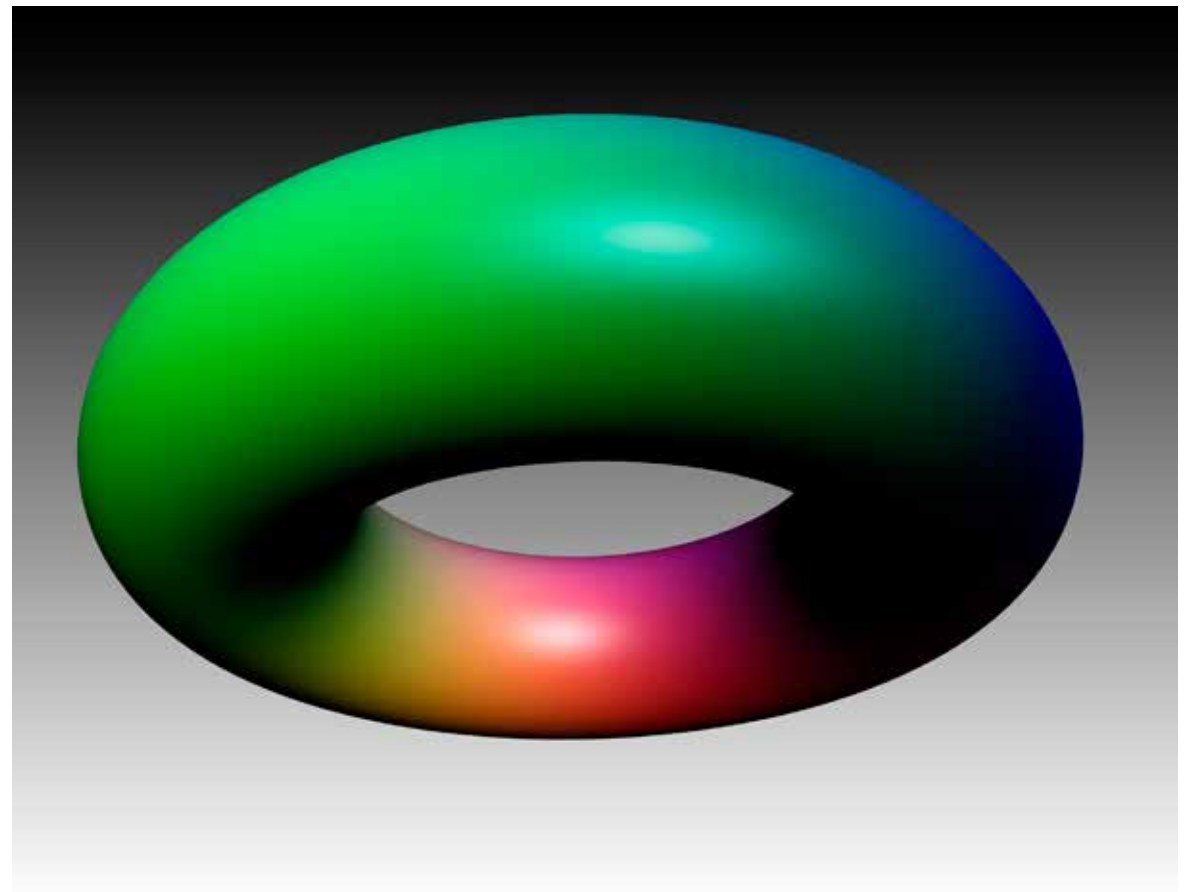
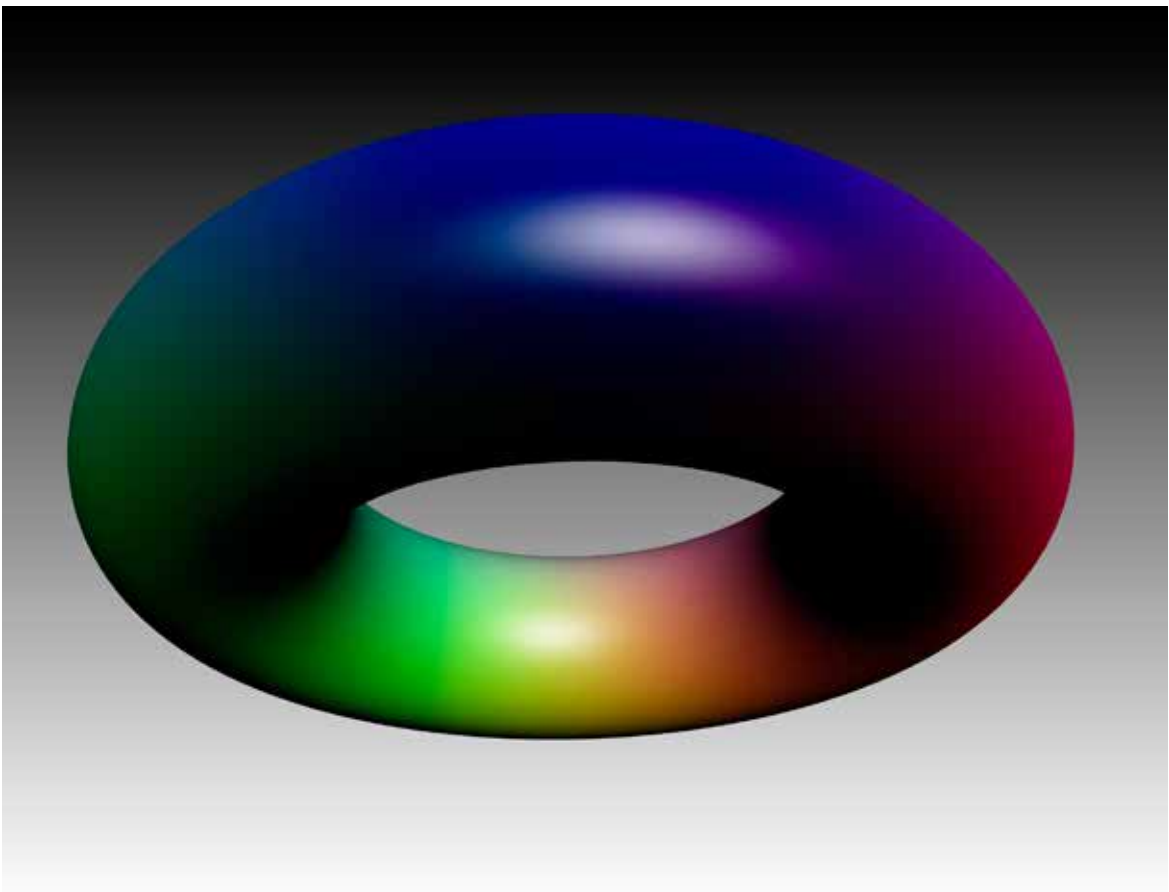

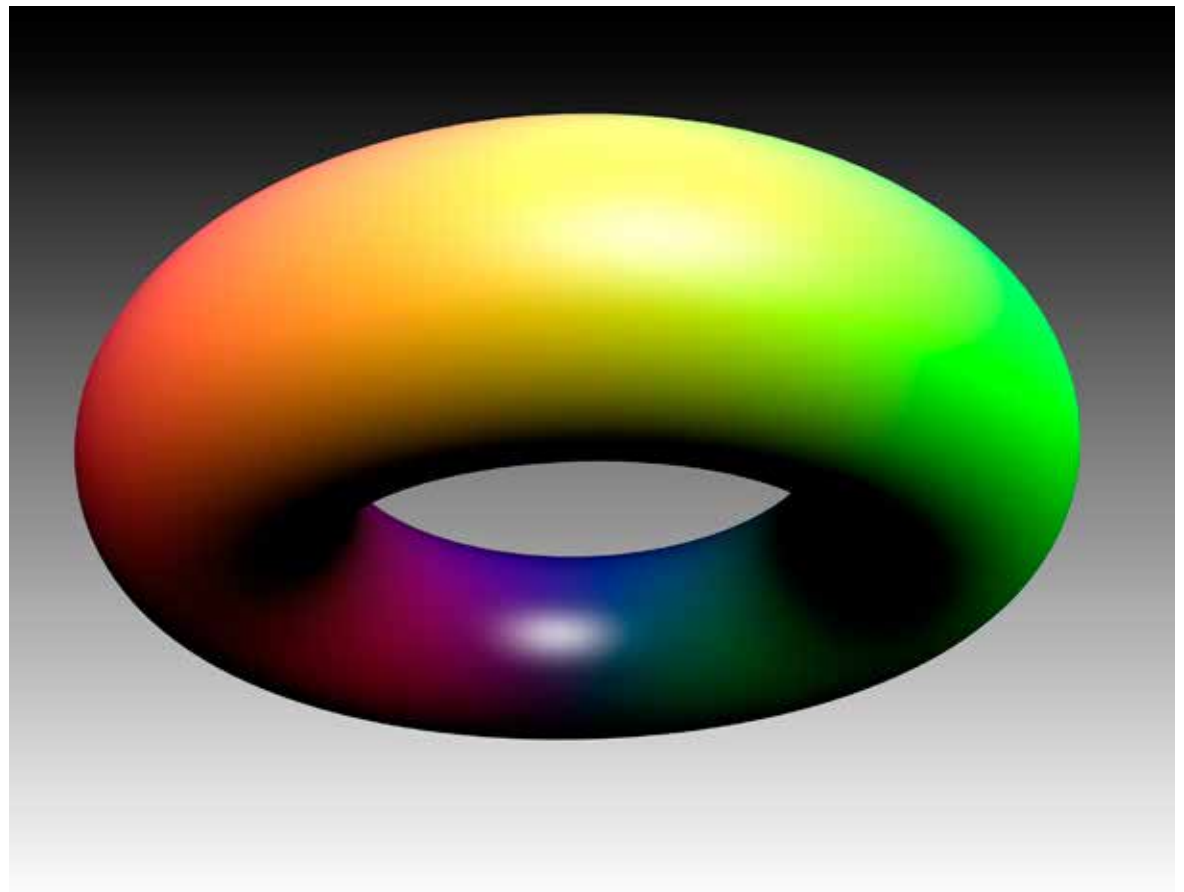
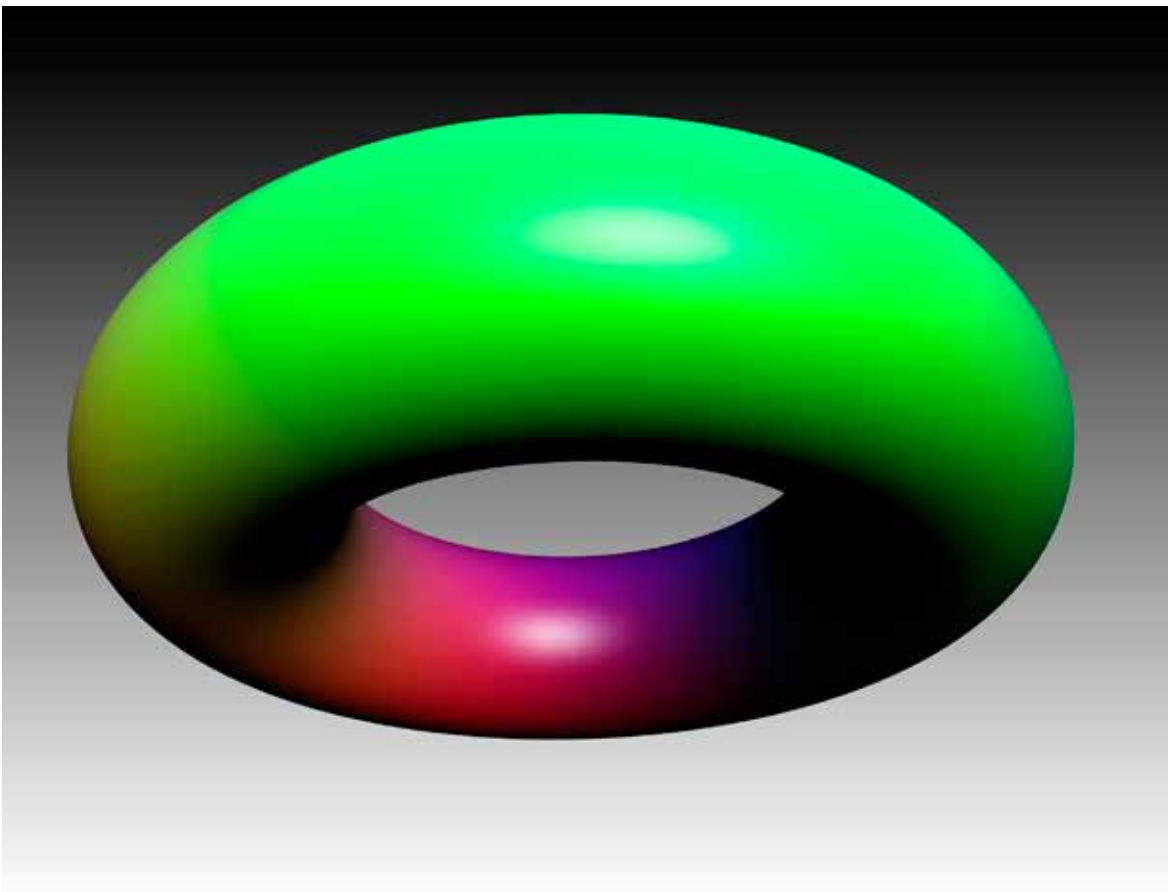

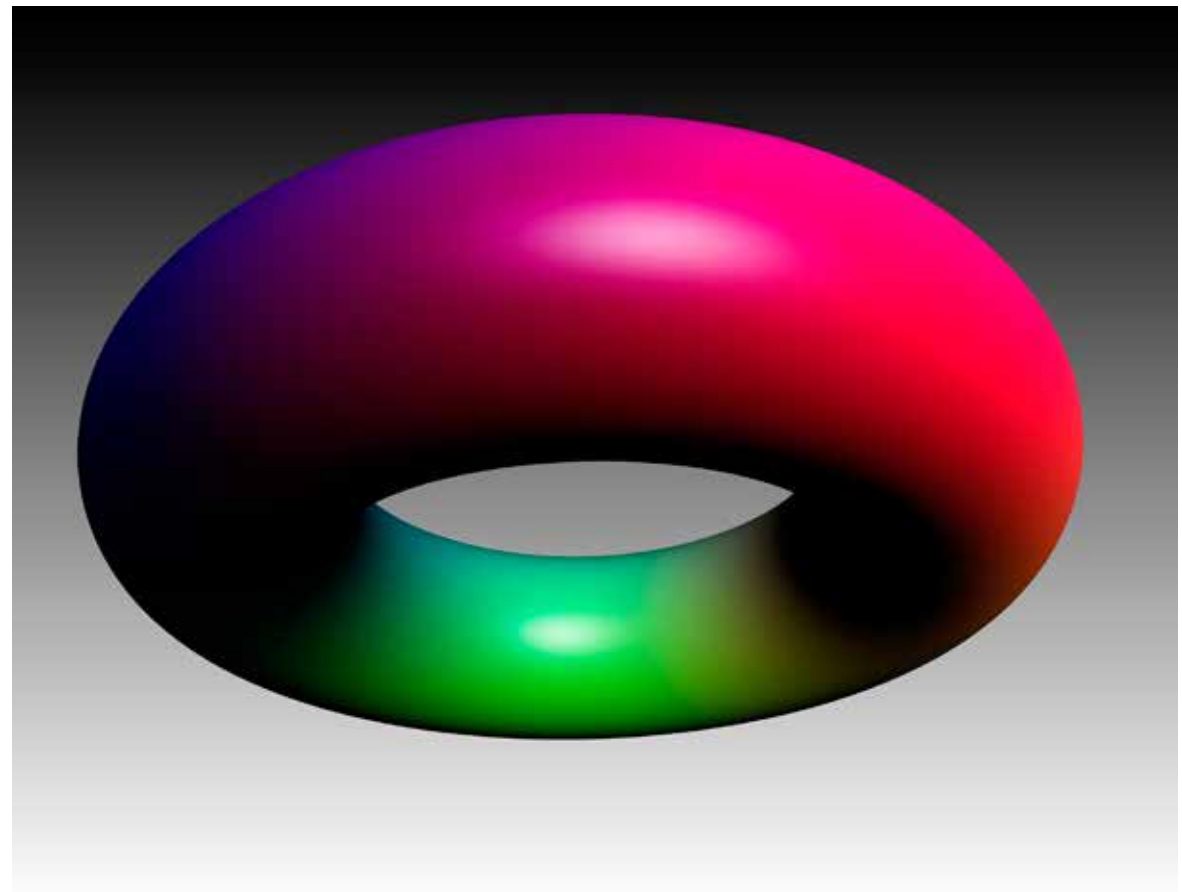
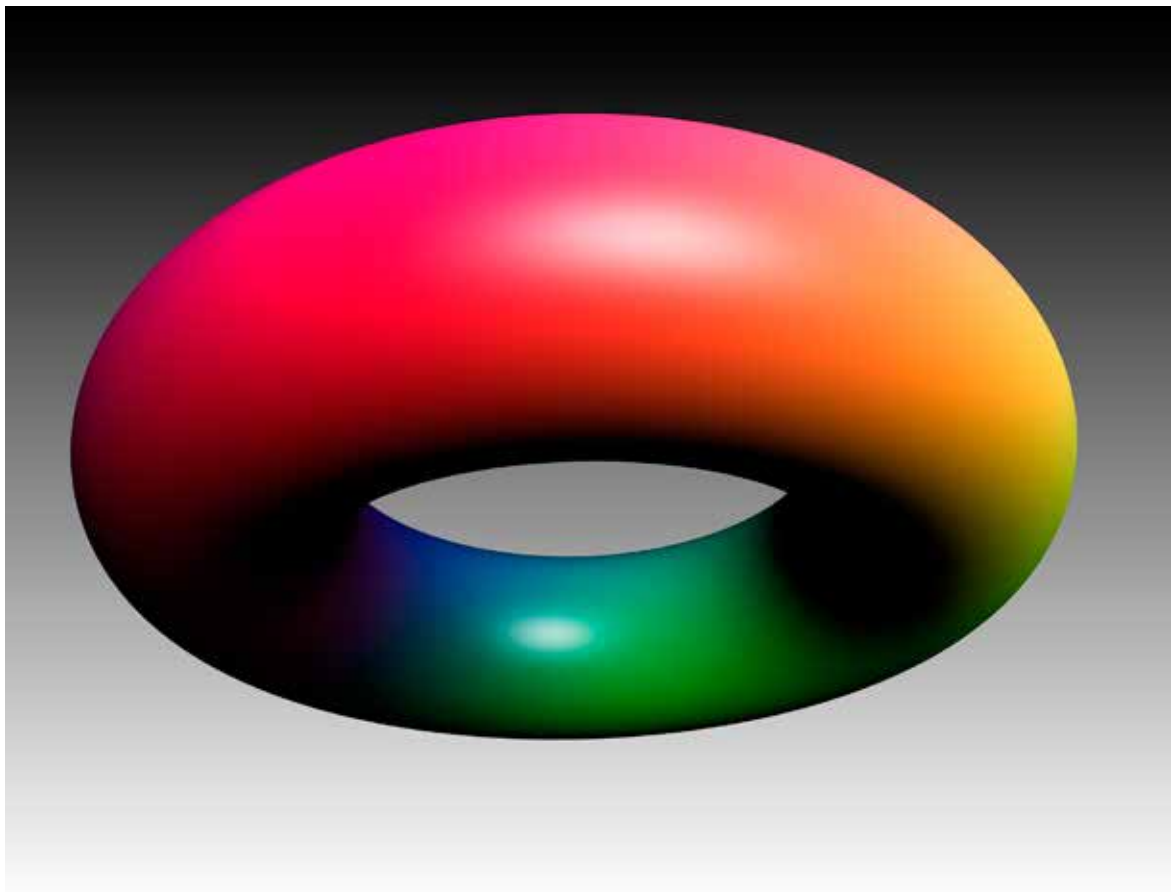

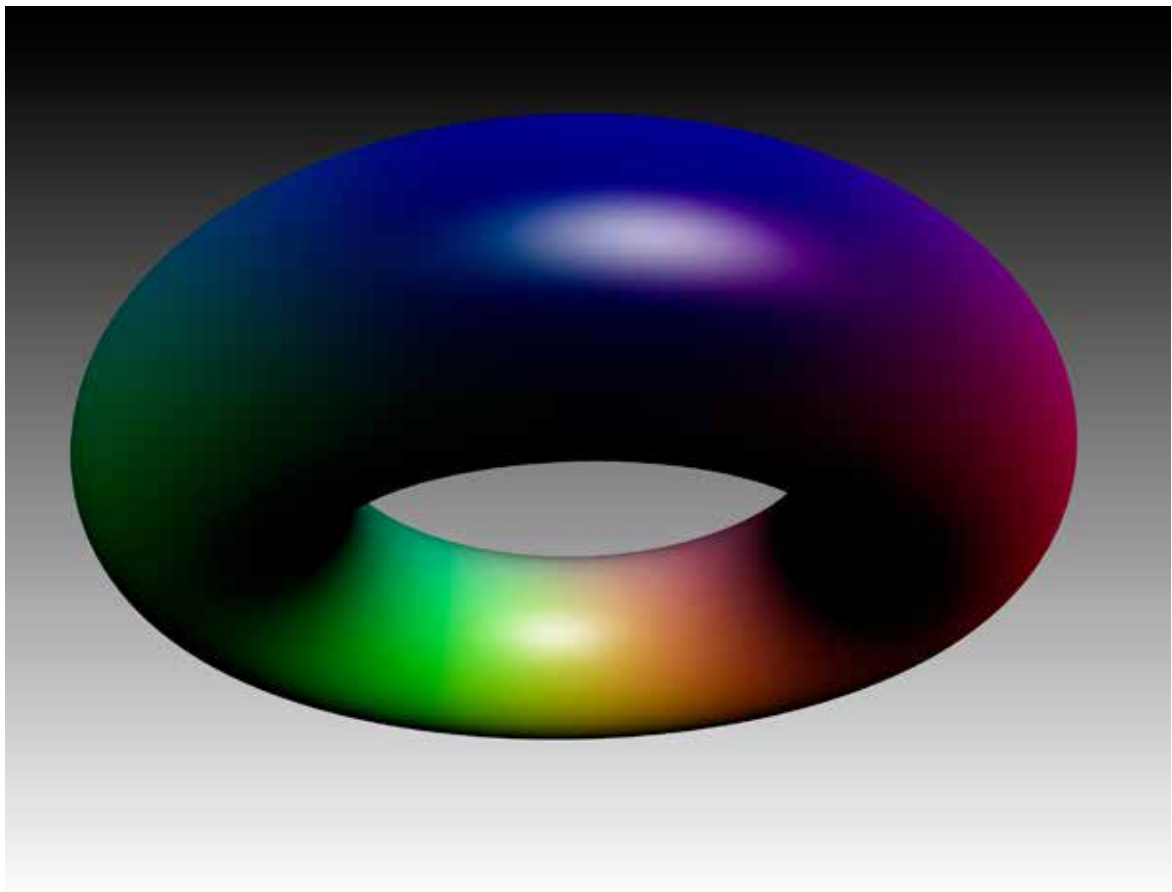
XAVIER
MARY

MAARTEN VANDEN EYNDE

vervolledigen AUB!

L'enfer c'est les autres, 20xx

Taxonomic Trophies, 20xx

Brick Era, 20xx

Oil Peak, 2009

HERMAN VAN INGELGEM

Ik bedoel dit niet persoonlijk 2014
The Economy Stupid!, 20xx
Objects, Thoughts and Obstacles, 20xx
Laten we de problemen beheersbaar houden, 2014
Laten we gaan dansen, 2014
foto's: Jasper Leonard

ANNELIES
VANDERKLEUREN

LEON VRANKEN

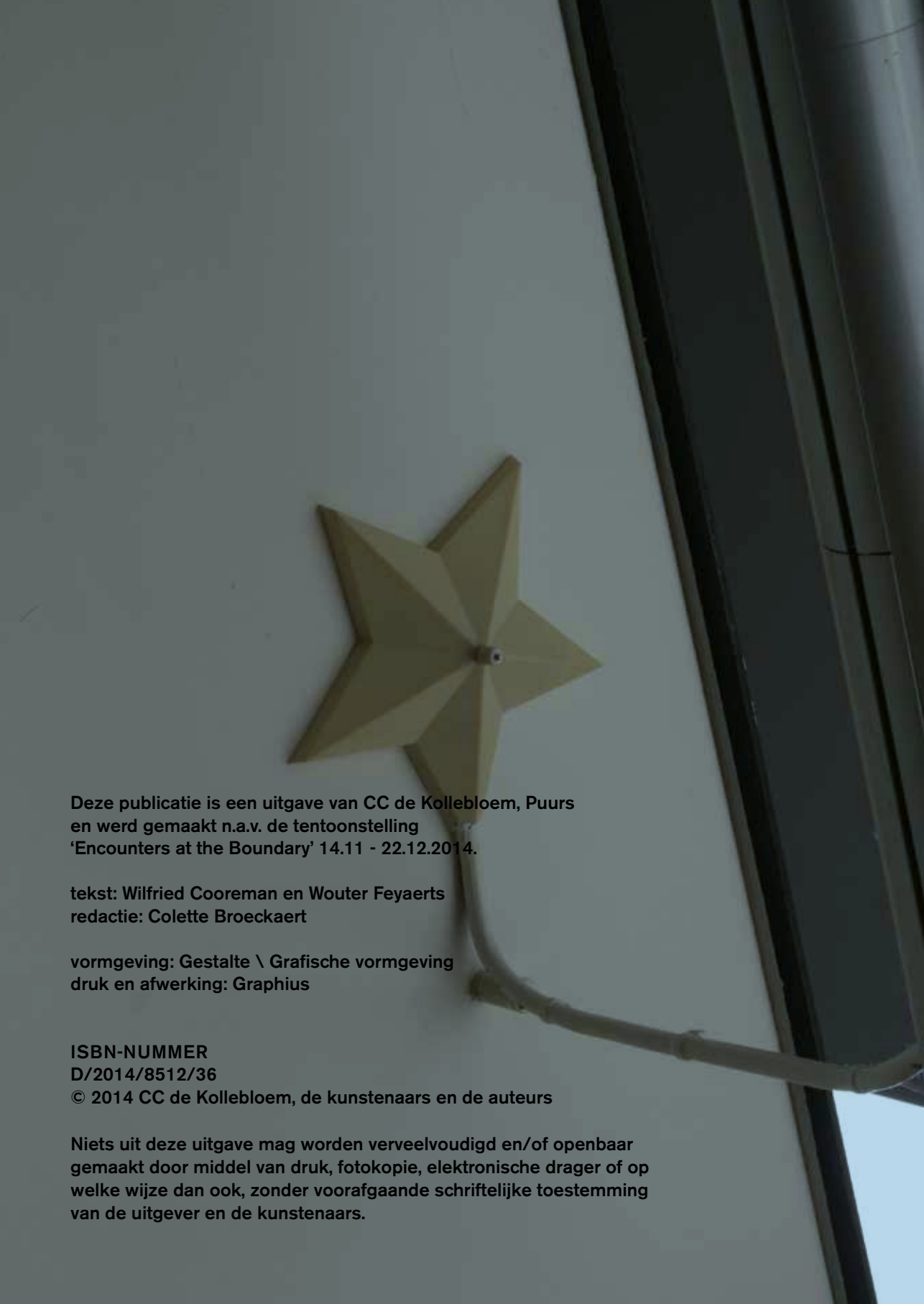
titel + jaar
fotograaf?

Deze publicatie is een uitgave van CC de Kollebloem, Puurs
en werd gemaakt n.a.v. de tentoonstelling
'Encounters at the Boundary' 14.11 - 22.12.2014.

tekst: Wilfried Cooreman en Wouter Feyaerts
redactie: Colette Broeckaert

vormgeving: Gestalte \ Grafische vormgeving
druk en afwerking: Graphius

ISBN-NUMMER

D/2014/8512/36

© 2014 CC de Kollebloem, de kunstenaars en de auteurs

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar
gemaakt door middel van druk, fotokopie, elektronische drager of op
welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming
van de uitgever en de kunstenaars.

